

udarbejdedes af formynderskabsrådet, og fremsatte bemærkninger dertil til brug for plenarforsamlingen. Denne tilføjelse blev vedtaget med 29 stemmer mod 10, medens 8 afholdt sig fra at stemme. Danmark og Sverige stemte imod tilføjelsen.

Det fælles resolutionsforslag godkendtes herefter af udvalget med 33 stemmer mod 7, medens 7 afholdt sig fra at stemme, deriblandt de skandinaviske lande og Canada.

Udvalget for administrative sammenslutninger kom til at bestå af Amerikas Forenede Stater, Belgien Brasilien og Indien. Danmark og Nederlandene var oprindeligt foreslået som medlemmer, men erklærede ikke at kunne modtage valg.

Ved behandlingen i plenarforsamlingen den 18. januar 1952 fik Frankrig uden afstemning udeladt en del af resolutionens første stykke, der indeholdt en særlig henvisning til fransk Cameroon og Togoland som steder, hvor formynderskabsrådet især ikke havde været i stand til at undersøge problemerne. Bestemmelsen om at nedsætte et særlig udvalg for administrative sammen slutninger blev vedtaget med 30 stemmer mod 14, deriblandt Danmark og Sverige, medens 11 afholdt sig fra at stemme. Resolutionen som helhed vedtoges herefter med 36 stemmer mod 8, medens 11, deriblandt Danmark, afholdt sig fra at stemme.

7. Oplysninger om ikke-selvstyrende områder.

(Dagsordenens punkt 36 og 37).

Det særlige udvalg til behandling af oplysninger, indsendt til De Forenede Nationer i henhold til pagtens artikel 73. e., hvoraf Danmark er medlem, havde afholdt møde i Genève den 2.—27. oktober 1951 og havde herom afgivet en beretning, der dannede grundlaget for 4. udvalgs behandling af dette punkt på dagsordenen. Det bestod i virkeligheden af 3 dele: 1) Økonomiske forhold og udvikling i de ikke-selvstyrende områder, 2) generalsekretærens oversigt over og undersøgelse af de i henhold til pagtens art. 73. e. indsendte oplysninger, og 3) beretning fra det særlige udvalg om disse oplysninger.

Generaldebatten, der fandt sted i dagene den 19.—26. november 1951, var i høj grad politisk betonet og til tider meget heftig. Begivenhederne i Iran og Ægypten spillede sandsynligvis en ikke ringe rolle som baggrund herfor. Grækerne rejste spørgsmålet om selvbestemmelsesret for Cypern, og araberstaterne hævdede, at Marokko måtte betragtes som en uafhængig stat, hvis suverænitæt var midlertidigt begrænset ved en overenskomst med Frankrig. De hævdede, at Frankrig favoriserede den europæiske befolkning på marokkanernes bekostning, og at det skyldtes en velovervejset fransk politik, når marokkanerne efter 39 års protektoratstyre ikke var i stand til at styre sig selv. På et vist tidspunkt udvandrede den franske delegation i protest mod, at formanden havde ladet debatten fortsætte med sådanne politiske udtalelser. På denne måde fik araberstaterne i virkeligheden i betydeligt omfang rejst hele den debat, specielt om Marokkos forhold, som de forgæves havde søgt at få på plenarforsamlingens dagsorden.

Det blev under generaldebatten gang på gang fra latinamerikansk og fra arabisk-asiatisk side stærkt understreget, at nu burde kolonitiden i det hele snart være forbi, og man var mere aggressiv mod kolonistyre-tanken end vel under nogen tidligere plenarforsamling.

Landsretssagfører Lannung holdt under generaldebatten den 26. november 1951 en tale, hvori han anførte, at der var en voksende følelse af, at man var på vej til en ny æra, hvor det gamle kolonisystem veg for en ny opfattelse. De indsendte oplysninger viste, at moderlandene bestræbte sig for at bistå og udvikle de ikke-selvstyrende områder, der sikkert ofte ikke var længere tilbage end mange af deres selvstændige naboer, med hvem der burde ske en sammenligning. Han omtalte den tekniske bistand, FN ydede, og fremhævede den særlige betydning af stipendier og studielegater. Til slut fremsatte han en række bemærkninger angående den danske delegations syn på de momenter, der burde tages i betragtning ved afgørelsen af, hvorvidt et område skulle